

О чему ће Србија да брине ако не буде више Срба на Косову? Србија ће, ако и не буде више Срба на Косову, бринути о српским светињама - написао је ових дана неки циник, несвестан да можда чак ни тај цинизам неће моћи да буде истина, јер ће и те светиње, уколико на Косову не буде више Срба, бити део „косовске баштине“, анационалне, наднационалне и антиисторијске.

Неки други, опет, ових дана пишу како је и добро, на крају крајева, што је Србија променила текст резолуције, јер ће сада, кажу, Србија уместо да буде проблем – бити део решења. Неће се више свађати са светом, разговараће са Приштином о техничким питањима и можда ће то, тако они кажу, бити боље за Србе на Косову. Можда Срби неће морати да одлазе са Косова ако њихова држава напослетку почне да брине о њима на начин који тај толико жељени свет сматра легитимним – а не „паралелним“ (попут српских институција).

Од српских политичара са Косова једни кажу да је то што је српско - бриселска резолуција прихваћена у УН - јако добро, надају се да ће то побољшати квалитет живота њихових сународника на том месту, најављују преговоре са косовским Албанцима, радују се што више нису у непријателским односима са ЕУ и САД. Други кажу да је Србија управо признала независно Косово. И поново су, као и више пута до сада, и једни и други у праву.

Србија јесте, на одређен начин, признала независно Косово. Али Србија није то урадила 9 септембра 2010. Србија је то урадила још онда када је одобрила долазак Еулекс-а, мисије која у својим „аимс“ има имплементацију новонастале државе. Урадила је то поново када је изместила координациона тела МУП-а Србије са Косова, па тако грађани Косова више не могу да ваде своја лична документа на Косову. Урадила је то и када је јавно упозоравала Србе да не изађу на косовске изборе, а са друге стране давала сигнал Србима јужно од Ибра да изађу, поштено, јер она, Србија, не зна шта би са њима у случају да они заиста одбију да учествују у систему нове „републике“. Па можда и још раније. Можда још онда када је решила да не искористи своје право на повратак оних војника и полицајаца које јој је било загарантовано резолуцијом 1244, на коју се онолико често позивала. Можда је то било у марту 2004 или можда још у јуну 1999... А можда

Србија нема своје Косово још од 1974 или 1981...

Сваки пут су они Срби са Косова који су упозоравали да их се Србија одриче - били у праву. Били су у праву резигнирани, били су у праву и они који су, упркос свему, тражили начин да опстану - макар се тај начин и не допадао неким који би да бране Косово мачем, а када не може мачем - онда речима, са пристојне раздаљине. Били су у праву јер, испоставиће се, њихова држава не може да води рачуна о њима. Они су део пројекта, као и држава уосталом, и у склопу тог пројекта се живи овако како се живи. Србија је тесна за све своје садашње и будуће „регионе“. Нема места за Косово. Оно се, ионако, још нешто пре ове „капитулације“ или „отрежњења“ – Косово је постало стилска фигура а не име дела државе. Постало је „најскупља српска реч“, „највећа српска превара“ постало је „камен око врата“ нашој дипломатији и „духовна вертикала“ и док се причало да ли је важнија територија или људи, постало је јасно да нису више важни ни та територија, ни ти људи, и да Косово постаје мисао, идеја. Постаје нешто за шта се нико у Београду, укратко, неће борити ни на један начин, него нешто о чему ће Београд причати. Све даљи од тог места, све даљи од тих људи и самим тим – све даљи и од те мисли и те идеје за коју се „бори“.

Али, иако су у праву они којима ова наизглед велика промена српске политике према Косову (а и према себи самој) настала мењањем резолуције личи на посредни начин да Србија призна Косово (и одрекне се себе) не би требало над Косовом држати опело. Требало би га можда погледати онаквог какво јесте, без лажних представа које су биле део једне демагогије, којом је власт обмањивала Србе са Косова и оне којима је до Косова стало. Видети га онаквог какво је стварно, издржати тај приказ и онда рећи „не одустајемо од њега“. Не од оног из песама, не митског и херојског, него не одустајемо од њега сломљеног, уморног и у великој мери већ туђег, али не кривицом Вука Јеремића него јер је и то део пројекта.

Ако за час престанемо са расправом, лишимо се задовољства накнадне памети (да ћемо писати резолуцију са Бриселом, претпостављао је свако ко је макар мало пратио причу) и ако покушамо да сагледамо пројекат којег смо део, хтели или не, са Тадићем или са неким другим, са тим и таквим Косовом али и без Косова – видећемо да није готово. Није готово, у овој причи нема тако брзих завршетака. Нећемо бити задовољни ни ми ни Албанци, ми - јер смо нешто изгубили, они - јер нису добили то што смо ми изгубили. И јер негде знају да то што би желели, некако не бива и да неће ни добити, јер им недостаје оно друго, што се такође не добија на преговорима ни под притиском највећих сила - не добија се тако држава, ни право на њу, ни прошлост се не добија, може да се отима - али опет не припада. Знају то и они. И ми нећемо стићи ни да се напоментаришемо резолуције, а указаће се један други проблем. Старији од резолуције. То је север Косова и решеност Албанаца да га integriшу у свој „систем“, наша воља и воља Срба са севера

И после резолуције – Косово

Пише: Ана Радмиливић
понедељак, 13 септембар 2010 14:53

да на то не прстану, претња сукобима, слике оног моста у Митровици, специјална полиција коју најављује Бајрам Реџеџи и која „дискретно“ патролира севером, прича о моделу 34 и Републици Српској Крајини, лоше асоцијације на „широку аутономију“, укратко, Косово.